

זלמן וינדר, הידוע בשם זלמן שושי, הומוסקסואל וקוקסינל, מספר בגילוי לב מדהים על ילדותו, על יחסיו עם אמו שנפטרה ואביו המתנכר לו, על בדידותו, על עבודתו בזנות ועל דרכו החדשה בעולם הבידור

„אני לא מחפש רחמים. פידסומת זה מגעיל, אבל לא מגעיל זה לפתוח את הלב, להגיד שזה כואב”

„אני יודע שאני חומר טוב. לכן אולי יהיה נס, והקדוש ברוך הוא יחליט שהגיעה שעת לקצת יותר מנוחח נפש”

ראיינה ענת סרגוסטי

„יש בי שתי נשמות — הומוסקסואל וקוקסינל — נשמה של זכר השורצת בחוכי ונשמה של נקבה”

„קשה להסביר כמה כואב ורע ועצוב לחיי ההומוסקסואליות. מי שלא הומו, לא יכול להבין את זה”

„כדי להגיע להיות זונה, צריך לשמא את עצמי, לעבוד אועלינפש על גופי, לעבוד ״סורי״ תוכתי”

„לא האמנתי, שאמא גומרת את הזמן שלה. חשבתי שאף פעם אמא לא הולכת”

„אם אתה אבד, העולם יפסיק ללכת?”

בסוף הוא בכה. דיבר ובכה. והדמעות זלגו לו על הלחיים ומרחו את שיכבת האפור הכבדה וגילו לחי ורודה, מגולחת. עם קצת זיפים של לפנות ערב. אבל הוא המשיך לדבר והדמעות המשיכו לזלוג. הוא מדבר בשפה פשוטה. בסיסית. קשה להגיע אליו פנימה. הוא מורגל בחשיפות-הצגות לפני קהל. הוא מורגל להיות אטרקציה. להשתמש במילים גסות כדי להפתיע. להביך ולהדהים את הסובבים אותו. הוא אינו מורגל לדבר מן הלב. לפתוח את עצמו. להיכנס פנימה. לתת לאחרים להיכנס פנימה ולהציץ לתוך הנפש השסועה. הכואבת.

הוא אומר שיש בו שתי נשמות. של הומוסקסואל ושל קוקסינל. נשמה של זכר ששורצת בתוכי ונשמה של נקבה. הוא זונה. כך, ללא כחל ושרק. הוא זונה העובדת ברחוב. כל ערב, זה שנים. כשהוא יוצא לעבודה הוא מתגלח למישעי. מורח על פניו איפור כבד. צובע את ריסי עיניו בשחור. מושח את שפתיו שיבהיקו. עוטה על גופו תילבושת פרו-בוקטיבית. חושף זוג רגליים שמנמנות ולראשו פיאה בלונדית של אשה. כך הוא יורד לרחוב ומחכה ללקוחות. לפעמים ברחוב הירקון. בדרום. ליד ביתו לעיתים

במקומות אחרים. כשהוא אינו עובד. הוא מאופר קצת פחות ואינו חובש פיאה. אז ניתן לראות את שערותיו הבלונדיות מתבדרות ברוח. הוא לובש מיכנסיים. מגפיים גבוהים-גבוהים בעלי-עקבים. מעיל עבה וצעף בחורף. או חולצה גדולה ורחבה בקיץ. בסוף הוא אמר שמעולם לא נחשף כפי שעשה כאן. שאף פעם לא הגיע לגילוי-לב מדהים כזה. הוא היה עייף ומותש. אבל המשיך לדבר ולבכות. לדבר ולבכות. ולפתוח את הלב.

● אתה שונא את עצמך? כן. לכן אני זונה.
● זה עצוב. כואב מאוד-מאוד ומחריר.
● כמה הרבר הכי נורא שקרה לך? כל יום קורים דברים חדשים. אין דבר מיוחד. אסור לי לצחוק מהקליינטים. אני צריך לתת להם את סיפוקם.
● אתה שונא אותם? לא שונא אותם. שונא את עצמי. לכן אני נקרא פרופסור לשרמוטולוגיה. אבל השינאה שלי מתבטאת בזה שאני בא ממישפחה רתית. סבי היה רב גדול וצדיק גדול כפולין. אמי היתה צרקת